

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ

*Και πρώτα απ' όλα τι εννοούμε λέγοντας παιδεία...
...την πληροφορία, την τεχνική, το δίπλωμα εξειδίκευσης που
εξασφαλίζει γάμο, αυτοκίνητο κι ακίνητο, με πληρωμή την
πλήρη υποταγή του εξασφαλισθέντος;
...ή την πνευματική και ψυχική διάπλαση ενός ελεύθερου
ανθρώπου, με τεχνική αναθεώρησης κι ονειρικής δομής, με
αγωνία απελευθέρωσης και με διαθέσεις μιας ιπτάμενης φυγής
προς τ' άστρα;
(Μ. Χατζιδάκις)*

Πολλά θα μπορούσαν να γραφτούν για την απεργία των καθηγητών πριν καν αρχίσει. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για την παιδεία που θέλουμε σε αντίθεση με αυτήν που είχαμε. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για την υποκρισία και την ψευτιά όσων καθημερινά φοράνε τηλεοπτικά τις γραβάτες τους και παριστάνουν τους ενδιαφερόμενους και τους υπερασπιστές μας. Τους απολογητές της κοινής γνώμης, τους λακέδες των ΜΜΕ. Θα μπορούσαμε επίσης να διαλοοστείλουμε τους κρατικοδίαιτους γραφειοκράτες συνδικαλιστές, που για άλλη μια φορά ξεπουλάνε έναν αγώνα πριν καν ξεκινήσει, πάντα με το αλάνθαστο κριτήριο της συστημικής υποταγής, αυτό που διασφαλίζει με εγγυημένη απόδοση κοινοβουλευτικές καριέρες. Θα μπορούσαμε τέλος να κάνουμε σαφές πόσο άμεσα μας αφορά ο αγώνας των καθηγητών, όχι απλά ως γονείς μαθητών, ή ως μαθητές οι ίδιοι, αλλά ως αναπόσπαστο μέρος της εργατικής τάξης, κι επίσης ως ένα αντιστεκόμενο τμήμα της κοινωνίας, που αρνείται την ηθική της νομιμόφρονος υποταγής στα συμφέροντα του κράτους και του κεφαλαίου και πιστεύει στο δίκαιο του αγώνα.

Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι η συμπαράστασή μας στον αγώνα των καθηγητών δεν έχει καμία σχέση με την υπεράσπιση του υπάρχοντος μοντέλου παιδείας. Ονειρευόμαστε μια παιδεία ριζικά διαφορετική, δομημένη οριζόντια, μια παιδεία της αλληλεγγύης, της ισότητας, της δικαιοσύνης, της ανάπτυξης των ιδιαιτεροτήτων κι όχι της τυποποίησης, του γραναζιού, της υποταγής και της εξειδίκευσης του τίποτα. Κι αν όσα ίσχυαν μέχρι τώρα απείχαν παρασάγγας από όσα έχουμε στο μυαλό μας, η κατάσταση που διαμορφώνεται γίνεται ολοένα και πιο εφιαλτική. Σχολεία κλείνουν, τμήματα πολυάριθμα στοιβάζουν στις τάξεις τους παιδιά, πανεπιστημιακές σχολές συγχωνεύονται ή καταργούνται εντελώς ως «μη ανταγωνιστικές», καθηγητές απειλούνται από εν δυνάμει πειθαρχικές διώξεις σε περίπτωση που δε συμμορφωθούν. Τα αφεντικά δεν αρκούνται στο να κατευθύνουν το

εκπαιδευτικό σύστημα εκεί που τους βολεύει, θέλουν να το ελέγχουν 100%. Μέσα σε όλα αυτά οι μαθητές, αναγκασμένοι να λειτουργούν ατομικιστικά, να απορροφήσουν τόνους αποστειρωμένη γνώση, να ενσωματώσουν από τώρα τον κοινωνικό ανταγωνισμό του συστήματος. Ακόμα και η εργασιακή διασφάλιση, το μόνο τελικά που πρόσφερε το εκπαιδευτικό σύστημα, καταρρέει: η ανεργία στους νέους κάτω των 25 είναι στο 65%. Η αποθέωση της υποκρισίας; δεν πρέπει με τίποτα να χαθεί η εξεταστική, για το καλό των παιδιών βεβαίως βεβαίως...

Είναι ζήτημα επιβίωσης επιτέλους να αντιληφθούμε ότι οι αγώνες που δίνονται ενάντια στον αυταρχισμό του κράτους και του κεφαλαίου, συνδέονται. Ο αγώνας των καθηγητών είναι αγώνας όλων, με όρους ταξικής αλληλεγγύης. Είναι μια σύγκρουση που γίνεται με την πλάτη στο τοίχο, σε μια χρονική συγκοιρία που η ίδια η κυβέρνηση, για τους δικούς της λόγους, επιλέγει να πέσει μέσα στις – κατά τ' άλλα πολυπόθητες– εξετάσεις. Ειδικά μετά την επιστράτευση των απεργών καθηγητών, το παραπάνω γίνεται όσο πιο ξεκάθαρο θα μπορούσε να είναι. Αν κι αυτή η επιστράτευση, η 3η τους τελευταίους μήνες μετά τους εργαζόμενους στο μετρό και στο λιμάνι, περάσει έτσι απλά, την επομένη μέρα θα μιλάμε με άλλους όρους όχι μόνο για το δικαίωμα στην απεργία, αλλά γενικότερα για το δικαίωμα της κοινωνίας να αντιστέκεται. Γιατί αυτή τη φορά η επιστράτευση έρχεται πριν καν την απόφαση απεργίας από τους εν δυνάμει απεργούς. Και γιατί αν απέναντι στην επιστράτευση δε δημιουργηθεί ένα κίνημα από τα κάτω, ικανό να την ακυρώσει στην πράξη, τότε να είμαστε σίγουροι ότι οι κυβερνόντες δε θα σταματήσουν εκεί. Πάνω στα συντρίμια μιας ενδεχόμενης ήττας των εργατικών αγώνων, θα σχηματιστούν οι νέες αντιδραστικές συμμαχίες μεταξύ συντηρητικών κομματιών της κοινωνίας και κράτους, που θα θεμελιώνουν ακόμα πιο γερά την καπιταλιστική επέλαση και κυριαρχία. Η επιτομή του φασισμού...

Να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας και να σπάσουμε στο δρόμο την κρατική τρομοκρατία.

**ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ - ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ
ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ**

ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ
Δαβάκη 20, Χαϊδάρη
papoutsadiko.espvblogs.net